

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku G. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 20 stycznia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. wyrokiem z dnia 20 stycznia 2005 r. oddalił apelację ubezpieczonej G. K. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 18 października 2004 r., którym oddalone zostało jej odwołanie od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R., wstrzymującej – po ponownym rozpatrzeniu uprawnień - wypłatę emerytury przysługującej w związku z koniecznością sprawowania osobistej stałej opieki nad dzieckiem.

Pełnomocnik ubezpieczonej wniósł kasację opartą na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) w związku z § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi specjalnej opieki (Dz.U. Nr 28, poz. 149 ze zm.) oraz na naruszeniu przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 145 § 1 pkt 5, art. 149 i art. 151 § 1 k.p.a. Wniosek kasacji obejmował uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

Konieczność przyjęcia kasacji do rozpoznania skarżący uzasadniał potrzebą dokonania wykładni pojęcia „nowe dowody”, ujętego w art. 114 ustawy emerytalnej, w związku z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03.

Rozważając podstawy uzasadniające przyjęcie lub odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c. Potrzeba wyjaśnienia treści wskazanego w kasacji przepisu upadła w związku z uchwałą z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 (OSNP 2003 nr 18, poz. 442), w której Sąd Najwyższy wprawdzie uznał za oczywistą niedopuszczalność ponownego ustalenia prawa do świadczeń z tej tylko przyczyny, że organ rentowy w wyniku ponownej oceny dowodu uzna go za niewiarygodny, lecz jednocześnie wskazał na dopuszczalność wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach po ujawnieniu przez rentowy okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji przyznającej świadczenia, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli w wyniku

pominięcia takich okoliczności zostanie przyznane świadczenie, do którego prawo nie istniało, osoba pobierająca świadczenie nie może powoływać się na wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadę zaufania do państwa. Ochrona praw nabytych nie obejmuje bowiem praw, które zostały nabyte niesłuszenie.

W związku z tym Sąd Najwyższy, po rozważeniu przesłanek określonych w § 1, uznał odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania za uzasadnioną.